

Az Alkotmánybíróság részére

a Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság útján (az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény, továbbiakban Abtv. 53. § (2) bekezdés)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 00 0 7 7 - 0 / 2021	
Érkezett: 2021 JAN 18.	
Példány: 1	Kezelőiroda: 2011. évi
Melléklet: 1 + 5 db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az

indítványozó

a közte és a

alperes között

a Fővárosi Törvényszék előtt 37.G.41670/2019. számon folyamatban volt perben 2019. november 27. napján meghozott **10. sz. ítélete**,
a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.172/2020. számon folyamatban volt perben a 2020. május 19. napján meghozott **6. sz. jogerős ítélete**,
valamint ezen ítélet felülvizsgálata iránti perben a Kúria 2020. október 6. napján meghozott és a jogi képviselő részére 2020. október 26. napján kézbesített **Pfv.VI.20875/2020/4. számú ítélete** ellen

– az **M/1. szám** alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő (Dr. Perenyi Tamás irodavezető ügyvéd) útján – a törvényes határidőn belül az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti a t. Alkotmánybíróság elé:

I. Bevezető rész

1. Az indítványozó kéri, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg - a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.172/2020/6. számú ítéletére, valamint a Fővárosi Törvényszék 37.G.41670/2019/10. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal -, a Kúria Pfv.VI.20875/2020/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és ezért az alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 43. §-a alapján semmisítse meg a hivatkozott bírósági döntéseket. Kéri továbbá, hogy a t. Alkotmánybíróság döntésében állapítsa meg, hogy a hivatkozott bírósági döntések sértik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését (a 28. cikk értelmezési főszabályába ütköző bíróság általi jogszabály értelmezés okán) és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

2. Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 27.§ (1) bekezdése alapozza meg (Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont).
3. Az indítványozó álláspontja szerint a jelen alkotmányjogi panasz befogadható, tekintettel arra is, hogy mint jogi személy élvezi az Alaptörvényben (I. cikk (4) bekezdés), a nem csak a természetes személyekre szabott alkotmányjogi védelmet, így a tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének szövegéből („mindenkinek joga van ahhoz”) az következik, hogy ezen jog a jogi személyeket is megilleti. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése is úgy rendelkezik, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. (23/2018. (XII. 28.) AB határozat, 36.pont, 41.pont, 42.pont)

Az indítványozó a megsemmisíteni kért ítéletekkel érintett per felperese volt, így az Abtv. 27. § (1) és 51. § (1) bekezdése alapján érintettnek minősül (Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont)

4. **Az indítványozó előadja, hogy az előző 1. pontban megjelölt ítéletek, mint az ügy érdemében hozott döntések az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sértik, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, tekintettel arra, hogy a Kúria ítéletével szemben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 271. § (1) bekezdése e) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak, ha a határozatot a Kúria hozta (Abtv. 27. § (1) bekezdés a) és b) pont). A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott, a jogerős másodfokú ítéletet hatályában fenntartó ítélete az Abtv. 27. §-a értelmében az ügy érdemében hozott döntés, mellyel szemben további jogorvoslatnak nincs helye.**
5. Kúria a Pfv.VI.20875/2020/4. számú ítéletét 2020. október 6. napján hozta meg, azt indítványozónak 2020. október 26. napján került kézbesítésre. Indítványozó jelen alkotmányjogi panaszát az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján a kézbesítéstől számított 60 napon belül nyújtja be.
6. Az indítványozónak a bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsérelme vonatkozásában az alábbiakat adja elő (azzal, hogy az alapjogsérelme Abtv. 29. § szerinti részletes bemutatása jelen alkotmányjogi panasz II.4. pontjában kerül kifejtésre):

Az Alaptörvényi jogsérelme konkrét jogkövetkezménye az volt, hogy az irányadó 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet tárgyi és személyi hatályára vonatkozó értelmezéseken alapuló bírói döntések kizárták az indítványozó, mint felperes által felhozott kereseti jogcímek vonatkozásában az érdemi bizonyítási eljárás lefolytatásának lehetőségét, ez pedig szükségszerűen a kereset elutasításához vezető oknak bizonyult. Az ügy érdemi vizsgálatának elmaradása, és a bíróságok részéről az alkalmazandó jogszabály „Alaptörvénynek megfelelő” értelmezésének mellőzése megfosztotta az indítványozót

reparációs igénye bíróság általi érdemi elbírálásához fűződő jogától, mely eljárási hibák szükségképpen az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésben biztosított jogai sérelmét eredményezték. Indítványozó megítélése szerint alkotmányos jelentőségű kérdés, hogy a tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz fűződő alapjogok érvényesülnek-e akkor, ha a bíróság a peres félre háruló bizonyítás lehetőségét kizárja, olyan jogszabály-értelmezés okán, amely a XV. cikk (1) bekezdésbe ütközik akképpen, hogy az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását kifejezetten mellőzi, és ezzel megakadályozza a jogszabály céljának érvényesülését. Az indítványozó álláspontja szerint ezen okból az Abtv. 27. § szerinti eljárás lefolytatása nyilvánvalóan indokolt.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőben bírálja el. A XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát, vagy jogos érdekét sérti.

Az Alaptörvény 28. cikke előírja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A 28. cikkből egyértelműen következik a bíróságok számára az a kötelezettség, hogy az előttük folyamatban lévő perben a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék.

Az alapügyben eljáró bíróságok a jogszabály értelmezésénél nem voltak figyelemmel a jogszabály céljára, a jogalkotói szándékra, az Alaptörvény XV. cikkében deklarált törvény előtti egyenlőségre, a diszkrimináció tilalmára.

A bíróságok nem végezték el a per tárgyát képező jogszabály Alaptörvény-konform értelmezését, ezáltal az eljárások formai szabályait súlyosan megsértették, amikor nem biztosították indítványozónak az általa felhozott jogcímek vonatkozásában az érdemi bizonyítási eljárás lefolytatásának lehetőségét. Mindezekre tekintettel a jelen esetben az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt jogai sérelmét mind formai, mind tartalmi okokból állítja.

A bíróságok hatáskörébe tartozik a bizonyítási eljárás kereteinek meghatározása, a bizonyítékok értékelése, e körben bizonyos fokú mérlegelési joggal rendelkeznek, e jognak azonban szintén korlátja, hogy a peres felek Alaptörvényben biztosított joga, jelen esetben az Alaptörvény XVIII. cikkben deklarált tisztességes eljáráshoz való joga biztosítva legyen.

A bírósági döntésnek az Alaptörvény 28. cikkének történő megfelelés követelményét és azt, hogy a bíróság a mérlegelési körébe tartozó bizonyítási eljárás alapügyben történő megvalósulását a peres felek alkotmányos alapjogainak megfelelően, azaz az

alkotmányos keretek között gyakorolta, kizárólag az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz alapján vizsgálhatja. E körben az Alkotmánybíróság nem veszi át a rendes bíróságok hatáskörét, nem a perben lefolytatott bizonyítási eljárás helyett végez bizonyítási eljárást, nem a perben alkalmazott releváns jogszabályokat értelmezi, és így nem a hibás bírósági döntéseket korrigálja, mint quasi negyedfokú bíróság. Erre nincs is hatásköre. Az indítványozó alkotmányjogi panasz beadványa nem is erre irányul. A polgári perben az alkalmazandó jogszabály értelmezése és a bizonyítási eljárás lefolytatása az eljáró bíróságok feladata, ezt a feladatot nem veheti át az Alkotmánybíróság, de az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése d) pontja alapján annak alkotmányos kereteit meghatározhatja, és ezen alkotmányos keret meghatározása nem vonja el a rendes bíróságok hatáskörét. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésében deklarált feladata megvalósításaként a bírói eljárás és döntés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, biztosítja a bíróságok tevékenységének alkotmányos kereteit, feladata az, hogy intézkedjen mindazon esetekben, amikor a bíróság az Alaptörvényben rögzített alkotmányos kötelezettségét megsérti, és ezzel összefüggésben az indítványozó Alaptörvényben biztosított alapjoga sérül.

II. Indokolás

Az indítványozó a könnyebb érthetőség és kezelhetőség érdekében a jelen II. fejezetben foglaltakat az alábbi pontok szerint adja elő:

1. az ítéletek alapjául szolgáló tények,
2. az indítványozó, mint felperes kereseti kérelme
3. a bírósági ítéletek és azok indokolása
4. az alapjogi sérelmek felsorolása, ideértve az indokolást és az e körben meghozott és ezért irányadónak tekintett alkotmánybírósági döntések vonatkozó indokolásrészét, valamint az alkotmánybírósági döntésekben lefektetett irányadó elveket.
5. az indítvány befogadása feltételei fennálltára vonatkozó indokolás.

II.1. Az ítéletek alapjául szolgáló tények

Az indítványozó és az alperes [REDACTED] iktatószámmal megjelölten, Együttműködési szerződés elnevezéssel 2009. június 3. napján okiratba foglaltan állapodtak meg az alábbiak szerint:

A felek az okirat 1. pontjába azt foglalták, hogy az indítványozó az általa, továbbá a vele szerződéses viszonyban álló kórházi transzfúziós osztályok által gyűjtött teljes vérből a vonatkozó előírások szerint, valamint az okirat elválaszthatatlan részét képező 1. számú mellékletben meghatározott követelményeknek megfelelően előállított friss fagyasztott plazma (FFP) transzfuziológiai célra¹ nem szükséges mennyiségét tovább feldolgozás - stabil vérkészítmények előállítása - céljából az alperesnek térítés fejében átadja.

¹ Tekintettel arra, hogy az [REDACTED] a teljes vért három komponensre bontja, amiből a vörösvérsejtet és thrombocytát döntő részben az egészségügyi ellátórendszer használja fel.

Az indítványozó az okirat 1.2. pontja szerint évente legalább 73.000 kg FFP alapanyagként való átadását vállalta.

Az alperes az okirat 2.1 és 2.2 pontja szerint az átvett FFP kilogrammonkénti ellenértékeként 2009. január 1. napjától 2009. április 30. napjáig 14.500,- forint, a 2009. május 1. napjától 2009. december 31. napjáig 15.000,- forint, 2010. január 1. napjától 2010. december 31. napjáig 15.700,- forint térítési díj fizetését vállalta.

A térítési díj - a megállapodás 2.4. pontja szerint - utólag, számla ellenében, a szállítólevélbe foglalt utolsó teljesítést követő 30 napon belül volt esedékes.

A felek az okirat 2.5. pontjában késedelmes fizetésre a Polgári Törvénykönyvről szóló, 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban Ptk.) szerinti késedelmi kamatot kötötték ki.

A felek az okirat 3.8 pontja szerint rögzítették, hogy a korábbi megállapodásuk, annak módosításai, kiegészítései, továbbá azok mellékletei hatályukat veszítik.

Az okirat 3.9. pontja szerint az okiratban nem szabályozott kérdésekben a Ptk. rendelkezései irányadók.

A felek az 1. számú melléklet I./3. pontjába foglalták a vérvétel folyamatának és a plazmaegység tulajdonságainak a leírását.

A felek 2010. február 22. napján a megállapodást kiegészítve a térítési díj összegét 15.700,- Ft/kg-ban állapították meg.

A felek 2011. március 25. napján [REDACTED] ktatószámmal megjelölten - okiratba foglaltan kötöttek újabb - Együttműködési szerződésnek megjelölt - megállapodást.

A felek ezen okirat 1. pontjába ugyancsak azt foglalták, hogy az indítványozó az általa, továbbá a vele szerződéses viszonyban álló kórházi transfúziós osztályok által gyűjtött teljes vérből a vonatkozó előírások szerint, valamint az okirat elválaszthatatlan részét képező 1. számú mellékletben meghatározott követelményeknek megfelelően előállított friss fagyasztott plazma (FFP) transfuziológiai célra nem szükséges mennyiségét tovább feldolgozás - stabil vérkészítmények előállítása - céljából az alperesnek térítés fejében átadja.

Az indítványozó az okirat 1.2. pontja szerint évente 80.000,- kg (+/- 2000 kg) FFP alapanyagként való átadását vállalta.

Az alperes az okirat 2.1. pontjába foglaltak szerint az átvett és 1. sz. melléklet szerinti követelményeknek megfelelő FFP ellenértékeként minden évben a 2. számú melléklet szerinti kilogrammonkénti térítési díjat fizet meg.

Az alperes az okirat 2.2. pontjában vállalta, hogy 2011. május 31. napjáig az indítványozóval közösen munkacsoportot hoz létre az FFP térítési díjának felülvizsgálatára és a teljes véradásból származó plazma világpiaci árához igazodó térítési díj-képzési mechanizmus kialakításához.

A térítési díj az okirat 2.5. pontja szerint utólag, számla alapján, a szállítólevélben foglalt utolsó igazolt teljesítés hónapjának végétől számított 30 napon belül volt esedékes és az okirat 2.6. pontja szerint késedelem esetén a Ptk.-ban megállapított késedelmi kamattal tartozott az alperes.

A felek a megállapodást annak 3.3. pontja szerint határozatlan időtartamra kötötték. A szerződést indokolás nélkül, 180 napos határidő mellett, írásban mondhatták fel.

A felek a megállapodást annak 3.4. pontja szerint azonnali hatállyal a másik fél súlyos szerződésszegése esetén mondhatták fel.

Az okirat 3.8 pontja értelmében a [REDACTED] ámmal jelölt megállapodás és annak minden módosítása, kiegészítése, továbbá azok mellékletei hatályát veszítette.

A felek rögzítették az okirat szerződés 3.6. pontjában, hogy a megállapodás elválaszthatatlan része a teljes vérből előállított FFP minőségű és szállítási feltételei, minőségbiztosítás szabályai elnevezésű 1. számú melléklet.

A felek ebbe azt foglalták, hogy az alapanyag plazmát az indítványozó a 3/2005. (II.10.) EüM rendelet, a 44/2005. (X.19.) EüM rendelet, valamint az European Pharmacopoeia monograph No 0853 és a Plasma Master File (PMF) Directive 2003/63/EC szabályozások figyelembevételével állítja elő.

Az 1. számú melléklet 1.3. pontja tartalmazta a vérvétel folyamatát és a plazma egység tulajdonságait.

A felek a megállapodás tartalmát 2012. február 13., 2012. december 10., 2013. december 31. napján megváltoztatva az FFP térítési díjat 16.950,- Ft, 17.800,- Ft, majd 18.300,- Ft-ra emelve.

A Kormányzati Ellenőrzési Hivatal (a továbbiakban: KEHI vagy Hivatal) 2014-ben Ellenőrzési Jelentést készített (a továbbiakban: KEHI jelentés, **M/2. szám** alatt csatolva) az indítványozó 2008. és 2012. közti gazdálkodásáról, mely szerint az indítványozó az alperesnek a vér és vérkészítmények térítési rendjének átmeneti szabályairól szóló 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet (a továbbiakban NMr. 1.) 2. § (3) bekezdését folyamatosan megsértve, a jogszabályban meghatározott térítési díjnál megközelítőleg 57-74 %-kal alacsonyabb díjon adta az FFP-t át.

A felek az indítványozó 2014. szeptember 5. napján kelt levelével kezdeményezetten egyeztetést tartottak 2014. szeptember 17. napján egyeztetést a jelentésben foglaltak értékelése céljából.

A felek az egyeztetésről felvett jegyzőkönyvben rögzítették, hogy indítványozó követeli a jogszabályba ütközés miatt érvénytelen szerződések miatt az azokban meghatározott térítési díj és a jogszabályban kötelezően előírt térítési díj különbözetét.

Az alperes szerint a megállapodásokat nem érvénytelennek, egyben - az alperes a szállítások felfüggesztését javasolva - határidőt kért további álláspontja közlésére.

Az alperes 2014. szeptember 22. napján kelt levelében fenntartva, hogy a szerződések nem érvénytelenek, a második megállapodás hatályos voltára hivatkozva állította, hogy az indítványozó teljesítést jogos ok nélkül megtagadva a szerződést megszegte.

Az indítványozó 2014. október 7. napján kelt levelében a korábban kifejtetteket fenntartva a szállítás mindaddig történő fenntartásáról tájékoztatta az alperest, amíg versenyeztetési eljárásban új megállapodást nem köt.

Az alperes az indítványozótól így az FFP-t 2015. március 30. napjáig a 18.300,- Ft / kg-ban megállapított térítési díjjal vette át.

Az indítványozó az alperest a 2017. májusában kelt levelével 14.638.291.489,- Ft - 2008. január 1. napjától 2015. március 30. napjáig terjedő időszakra eső térítési díjkülönbözet és késedelmi kamata - megfizetésére szólította fel.

Az alperes 2017. május 31. napján kelt levelében a kifizetést megtagadta.

A felek egyeztetése nem vezetett eredményre.

II.2. Az indítványozó, mint felperes kereseti kérelme

Az indítványozó - pontosított keresetében - állította, hogy a felek által 2009. június 3. napján kötött és 2010. február 22. napján kelt kiegészítéssel módosított Együttműködési szerződése jogszabályba ütközik², ezért a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. tv., továbbiakban rPtk.) 200. § (2) bekezdése, és a rPtk. 239. § (1) bekezdése szerint egészében érvénytelen.

Az indítványozó kérte, hogy a bíróság a semmisség jogkövetkezményeként az érvénytelenség okát kiküszöbölve a szerződést nyilvánítsa érvényessé a rPtk. 237. § (2) bekezdése alapján, az egyéb jogkövetkezmények alkalmazása mellett.

Az indítványozó az érvénytelenségi ok kiküszöbölése körében az együttműködési szerződés 2.1 és 2.2 pontjában meghatározott 14.500,- Ft / kg, 15.000,- Ft / kg és 15.700,- Ft / kg térítési díjak helyett a térítési díj összegét 40.040,- Ft / kg-ban határozta meg.

² Ütköző jogszabályként a vér- és vérkészítmény-ellátás egyes szakmai követelményeiről, valamint a vér és vérkészítmények térítési rendjének átmeneti szabályairól szóló 12/1992. (VI. 26.) NM rendeletet, az egészségügyi szakellátás társadalombiztosítási finanszírozásának egyes kérdéseiről szóló 9/1993. (IV. 2.) NM rendeletet jelölte meg.

Az indítványozó kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg az indítványozónak 3.673.069.445,- forintot, az indítványozó szolgáltatásának ellenszolgáltatás nélkül maradó részének ellenértékét mint különbözeti térítési díjat.

Az indítványozó követelte ezen összeg havonta esedékessé váló és a - keresetlevélhez F/14. alatt csatolt mellékletben meghatározott részösszegei után az ott meghatározott napoktól számított a régi rPtk. 301/A. § (1) bekezdés alapján járó törvényes mértékű késedelmi kamatát is.

Az indítványozó állította, a 2011. március 25. napján kötött Együttműködési Szerződés a 2012. február 3., 2012. december 10. és 2013. december 31. napján kelt módosításaira is kiterjedően, jogszabályba ütközés miatt a fenti jogszabályhelyek alapján ugyancsak egészében érvénytelen.

Az indítványozó kérte, hogy a bíróság a semmisség jogkövetkezményeként az érvénytelenség okát kiküszöbölve a szerződést nyilvánítsa érvényessé a rPtk. 237. § (2) bekezdése alapján, az egyéb jogkövetkezmények alkalmazása mellett.

Az indítványozó az érvénytelenségi ok kiküszöbölése körében kérte, hogy a bíróság a 2011. március 25. napján létrejött együttműködési szerződés 2. számú mellékletében meghatározott 16.300,- Ft/kg, a 2012. február 13. napján létrejött szerződés módosítás 2. pontjában meghatározott 16.950,- Ft / kg, a 2012. december 10. napján létrejött 2. számú módosításban meghatározott 17.800,- Ft / kg valamint a 2013. december 31. napján létrejött 3. számú módosításba foglalt 18.300,- Ft / kg térítési díjak helyett a térítési díj összegét 40.040,- Ft / kg-ban határozza meg.

Az indítványozó kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg az indítványozónak 6.774.099.739,- Ft-ot, mint az indítványozó szolgáltatásának ellenszolgáltatás nélkül maradó része ellenértékét, valamint ezen összeg havonta esedékessé váló és az F/14. számú mellékletben meghatározott részösszegei után az ott megállapított napoktól számított a régi rPtk. 301/A. § (1) bekezdés alapján járó késedelmi kamatát.

Az indítványozó kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a indítványozónak 2014. szeptember 17. napja és 2015. március 30. napja közötti időszakban a indítványozó által átadott friss fagyasztott plazma után az alperes által már megfizetett 18.300,- Ft / kg térítési díj és a jogviszony időtartama alatt hatályban lévő jogszabályokban meghatározott 40.040,- Ft / kg-os térítési díj különbözeteként 21.740,- Ft / kg térítési díjat, azaz összesen 937.458.081,- Ft-ot, mint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: új Ptk.) 6:215. § alapján esedékes térítési díj (vétélár) követelést, valamint ezen összeg havonta esedékessé váló és az F/14 számú mellékletben meghatározott részösszegei után az F/14. számú mellékletben meghatározott késedelemből esés napjaitól a megfizetés napjáig az új Ptk. 6:155. §-a alapján járó törvényes mértékű késedelmi kamatait.

A felperes módosított végső keresete szerint a kereset jogcíme vonatkozásában egy másodlagos, illetve harmadlagos jogcímet is feltüntetett, a kereset összezszerőségének változatlanul hagyása

mellett. A másodlagos kereseti kérelmi jogcím az rPtk. 133. § (1) bekezdésében, illetve a Ptk. 5:65. § (1) bekezdésben foglalt feldolgozás, míg a harmadlagos kereseti jogcím az rPtk. 361. § (1) és (2) bekezdésén alapuló jogalap nélküli gazdagodás volt.

II.3. A bírósági ítéletek és azok indokolása

Fővárosi Törvényszék 37.G.41670/2019/10. számú ítélete (M/3. szám alatt csatolva)

„A jogvitára így az Eü. törvény, a Kr. 1., az EÜM rendelet, az NMr. 1. és az NMr. 2. és az OVSZ Kormányrendelet volt irányadó.³

Mivel a jogszabályok összességükben - az Eü törvényben meghatározott - vérellátás egészére vonatkoznak, így azokat egységesen és egymásra tekintettel kellett értelmezni és alkalmazni, hiszen egységükben adják meg az ahhoz szükséges szabályokat és feltételeket, hogy a levett teljes vérből a labilis vérkészítményeket elő lehessen állítani és a betegnek be lehessen adni.” (ítélet 17. oldal)

„A felek megállapodásai minősítése érdekében a Kr. 1-t, az NMr. 1-t és az NMr. 2-t együttesen kell értelmezni, illetve azokat a vérellátás jogi szabályozásában elfoglalt helyüknek megfelelően kell figyelembe venni.

Az alperes módosított nyilatkozata szerint felek egyezően adták már elő, hogy az FFP a Kr. 1. a.) pontja és az EÜM rendelet 2. § 15. pontja szerinti vérkészítmény.” (ítélet 17. oldal)

„A fogalmakat így a már hivatkozottak szerint egységesen kell alkalmazni, azok nem csak az adott jogszabály tekintetében irányadóak, hanem a teljes vérellátás egész jogszabályi környezetében.” (ítélet 18. oldal)

„A felek megállapodásai így sem alanyukat, sem tárgyukat, sem céljukat tekintve nem részei a vérellátásnak és nem is vérellátási szerződések.” (ítélet 19. oldal)

„Az NMr. és az NMr. 2. pedig - személyi, tárgyi hatályára és a vérellátási rendszer szabályozásában betöltött szerepe miatt - csak a vérellátásra felhasznált vér és vérkészítmények felperes és a felhasználók közti vérellátási szerződéssel való átadásra, a vérellátó állomások közti vér és vérkészítmény átadásra és az NMr. 2. § (3) bekezdése szerinti egyéb átadásra vonatkozhat.

Az alperes nem egészségügyi intézmény és nem is felhasználó, így reá ezen - a vérellátásra vonatkozó rendelkezéseket - nem lehet alkalmazni.

A jogszabályok személyi hatálya pedig a gyártóra nem terjed ki.

³ A bírósági ítéletek a jogszabályokat rövidítéssel jelölték, ennek megfelelően az Eütv. a 1997. évi CLIV. tv., a Kr.1. a nemzeti vérkészlettel való gazdálkodás szabályairól szóló 114/2000. (VI. 29.) Korm. rendelet, az NMr.1. a vér- és vérkészítmény-ellátás egyes szakmai követelményeiről, valamint a vér és vérkészítmények térítési rendjének átmeneti szabályairól szóló 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet, az NMr.2. az egészségügyi szakellátás társadalombiztosítási finanszírozásának egyes kérdéseiről szóló 9/1993. (IV. 2.) NM rendelet, az OVSZ Kormányrendelet az Országos Vérellátó Szolgálatról szóló 323/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet.

Az NMr. 1. 2. § (3) bekezdésében egyéb átadásra tett utalás sem vonja a Kr. 1. 4. §-a szerinti megállapodást a vérellátás körébe, hiszen ettől függetlenül a megállapodás alanya, tárgya és célja eltérő, illetve az alacsonyabb szintű jogszabály a Kr. 1. ilyen utalása nélkül az ott megállapított szerződésre vonatkozó szabályozást ki sem egészítheti." (ítélet 19. oldal)

„Mivel a felek szerződése nem ütközik jogszabályba, hiszen azokra az NMr-ek nem hatályosak, ezért - a felperes által állított okból - nem érvénytelenek." (ítélet 21. oldal)

Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.172/2020/6. számú ítélete (M/4. szám alatt csatolva)

„Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a megjelölt jogszabályok összességükben a vérellátás egészére vonatkoznak, ezért azokat egységesen és egymásra tekintettel kellett értelmezni és alkalmazni." (ítélet 11. oldal)

„Oszlja az ítéltábla azt a megállapítást is, hogy a hivatkozott rendeletek hatálya az alperesre, illetőleg a perbeli megállapodásokra nem terjed ki." (ítélet 11. oldal)

„Mindezek alapján megállapítható, hogy a népjóléti miniszter a hatásköre alá tartozó egészségügyi intézmények közötti elszámolásban alkalmazandó térítési díjakról rendelkezett, amikor a vérkészítmények térítési díját meghatározta. Az alperes gyógyszergyártó gazdasági társaságként nem minősül egészségügyi intézménynek, melyből következően a rendelet hatálya nem terjed ki rá és az általa kötött szerződésre sem." (ítélet 11. oldal)

„Az NMr. 1. 1. § (1) bekezdésének egyértelmű rendelkezése szerint e rendelet hatálya azokra az egészségügyi intézményekre, intézetekre terjed ki, amelyek szervezeti keretében olyan egységek működnek, amelyek a véradók kivizsgálásával és nyilvántartásával, vérvételével, vér és vérkészítmények előállításával, ellenőrzésével és tárolásával foglalkoznak, illetve a vércsoport szerológiával összefüggésben a betegek részére ellátást biztosítanak és transzfuziológiai szakkonzíliumot adnak (a továbbiakban: vérellátó állomás). Oszlja az ítéltábla az alperes azon álláspontját, hogy mivel nem egészségügyi intézmény, intézet, ezért nem tartozik az NM r. 1. hatálya alá.

Az NM. r. 1. az 2. (3) bekezdése szerint a készítménynek az (1) bekezdésben nem említett kiadása esetén fizetendő térítési díj mértékéről az előállító és felhasználó megállapodhat, azonban a térítési díj ebben az esetben sem lehet kevesebb a külön jogszabályban meghatározott összegnél. Tévesen hivatkozott arra a felperes, hogy az NM. r. 1. az 1. § (1) bekezdésében meghatározottakon túl a 2. § (3) bekezdésében további - az alperest is magába foglaló - személyi kört von a hatálya alá, mert abból csak az következik, hogy a készítmény kiadása megtörténhet a 2. § (1) bekezdésében leírtaktól eltérő esetben is, de a térítési díjra vonatkozó szabály ekkor is csak azon egészségügyi intézményekre és intézetekre vonatkozhat, amelyekre a rendelet hatálya az 1. § (1) bekezdése alapján kiterjed, tehát az alperesre nem. Ez pedig független attól, hogy a felhasználói fogalom jelentését milyen tartalommal lehet megállapítani a rendelet alkalmazása során." (ítélet 12. oldal)

„A kifejtettek alapján az NMr. 1. és 2., valamint a Kr.1. sem alkalmazandó a felek jogviszonyában, ezért a jogszabályba ütközés a felperes által eredetileg megjelölt okból, a térítési díj meghatározásánál nem állapítható meg.” (ítélet 14. oldal)

„A kifejtettekre tekintettel a szerződések nem érvénytelenek, ezért az érvénytelenségre alapított marasztalási kereset nem megalapozott” (ítélet 16. oldal)

Kúria Pfv.VI.20875/2020/4. számú ítélete (M/5. szám alatt csatolva)

„A másodfokú bíróság jogerős ítéletének lényegi, a jogvitát eldöntő indokai szerint az alperes marasztalása érdekében a felperes által megsértettként hivatkozott jogszabályok: az NMr.1., az NMr.2., és a Kr.1. egyes egészségügyi szakellátások társadalombiztosítási finanszírozásával kapcsolatos rendeletek, így a felek szerződéses jogviszonyában nem alkalmazandóak, nem tartoznak azok hatálya alá a gyógyszergyártó alperes felperessel kötött, keresettel támadott szerződéseit. Ennek az ügy érdemét érintő kérdésnek a jogerős ítéletben felhozott indokait a felperes a felülvizsgálati kérelmében kifejtettekkel nem tudta megdönteni.

Az NMr.1. felülvizsgálati kérelemben kiemelt azon szabálya, hogy csak egészségügyi intézmény és vérellátó állomás köteles a vérkészítményért a jogszabályban rögzített térítési díjat fizetni, nem értelmezhető az írott norma nyelvtani jelentésével ellentétesen. A feldolgozásra átadott vérkészítményért is kell térítési díjat fizetni, azonban az ellenszolgáltatás meghatározása az rPtk. 200. § (1) bekezdése alapján – eltérő jogi norma hiányában – a felek szerződési szabadsága körébe tartozott. A jogszabály hatályának önkényes kiterjesztését jelentik a felperes azon érvei, amelyek szerint számára a vérkészítmények előállítása jelentős költségtényező; az FFP a profitorientált gyógyszergyártás alapanyaga. Még kevésbé érv a jogszabály hatályának a kiterjesztése mellett az, hogy az FFP térítési díját a rendelet melléklete tartalmazza. A rendelet melléklete a jogszabály része, ugyanúgy normatartalmat hordoz, mint a jogszabály bármely más rendelkezése, azonban ahogyan a rendeleti szabály is, a rendelet személyi és tárgyi hatálya alá esik. Ahogyan arra Kúria már rámutatott, jogszabály törzsszövegét és a hozzá kapcsolódó mellékletet együtt kell alkalmazni [KGD2015. 49.]. A perbeli jogvitában ez azt jelentette, hogy a rendelet hatálya vonatkozik a kizárólag technikai, szerkesztési szempontból elkülönülő mellékletére is. A jogalanyok széles körének alapvető, mindennapi viszonyait szabályozó jogszabály személyi hatályára vonatkozó általános szabály, a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 11. § (1) bekezdése csak az esetben irányadó, ha egyes jogszabályok ettől eltérően nem határozzák meg a saját területi és személyi hatályukat [különös szabály].” (ítélet 7. oldal)

A mindhárom fokú bírósági ítéletből a fentiek szerint citált részek egyértelműen bemutatják és igazolják, hogy a kereset elutasításához az az elsőfokú bíróság által – a fellebbezési rendes és rendkívüli perorvoslatban eljáró bíróságok által jóváhagyott – jogszabály értelmezés vezetett, amely szerint az NMr1. személyi és tárgyi hatálya nem terjed ki a gyógyszergyártás alapanyaga biztosítása céljából átvevő szervezetre (jelen esetben az alperesre), mivel a (3) bekezdésben írt egyéb átvétel csak és kizárólag a 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjában jelzett intézményeket foglalja magában, azaz csak rájuk vonatkozik. Jelenti ez mindazt, hogy a bíróságok az NMr1.-et egy olyan értelmezéssel ruházták fel, hogy a vérkészítményt az

indítványozótól terápiás célra átvevő egészségügyi intézmények, illetve a vérkészítményt egymásnak átadó vérellátó állomások esetében az NMr2. szerint szabályozott, azaz jogszabályban meghatározott ár alkalmazása a kötelező, de ha ezen kívüli átadás történik, amelynek során a jogszabályok az átvevőt felhasználónak titulálják, úgy lehetőség nyílik a szabad tartalom meghatározás alapelve szerinti szubjektív (kizárólag a felek akarat-elhatározásán nyugvó) ár meghatározásra.

II.4. Az alapjogi sérelmek felsorolása, ideértve az indítványozói indokolást és az e körben meghozott és ezért irányadónak tekintett alkotmánybírósági döntések ügyszámát, illetve releváns indoklásrészét

Az eljáró bíróságok nem biztosították indítványozó számára az érdemi bizonyítás lehetőségét, mivel nem végezték el az ügyben eldöntendő jogkérdést rendező jogszabály alaptörvénykonform értelmezését sem.

Az előző II.3. pontban kifejtett (a lényegét tekintve citált) bírósági jogértelmezés szerint az irányadó jogi szabályozás alapján vérkészítményt átvevő szervezetek vonatkozásában (akik egyben homogén csoportot képeznek) eltérő árképzéshez vezet az a megoldás, amely a 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet mindhárom fokú bírói értelmezése alapján előállt. Az indítványozó álláspontja szerint ezen jogértelmezés ellentétes az Alaptörvénnyel és ennek okán alaptörvényellenes. Az indítványozó álláspontja szerint ugyanis a bíróságok a 28. cikk megsértésével nem vizsgálták a jogszabály célját, a jogalkotói szándékot, értelmezésük ellentétes az Alaptörvény jogi személyekre is vonatkoztatható a I. cikk (4) bekezdésben írt felhatalmazása alapján érvényesülendő XV. cikk (1) bekezdésében jelzett diszkrimináció tilalmára vonatkozó alkotmányos alapelveivel, tekintettel arra, hogy ezen megkülönböztetésnek nincsen alkotmányjogi szempontból tolerálható racionális oka. A jogszabály értelmezésekor a bíróságok nem voltak figyelemmel arra, hogy az általuk elfogadott értelmezés sérti az Alaptörvény indítványozó által felhozott rendelkezéseit, és ezáltal nem biztosították az indítványozó számára azt a bizonyítást, amelynek keretében lehetősége nyílt volna arra, hogy keresete jogcímére és összecszerűségére vonatkozó előadást (bizonyítást) tegyen.

A bírói értelmezés alapján sérült alaptörvényi rendelkezés egyike tehát az alábbi:

Alaptörvény XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő.

Az indítványozó szerint a panasz elbírálása tárgyában – többek között – a **IV/01837/2017. számú** alkotmánybírósági határozat alábbi indoklásrésze, illetve az ott jelzett további és a témába vágó alkotmánybírósági határozatok bírnak iránymutató jelleggel:

„[30] 1.3. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs észszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes (lásd például: 2009/2012. (VI. 21.) AB határozat,

Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32], 32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [80]}.

[31] Az előző pontban foglaltak szerint mindez vonatkozik azokra az esetekre is, ha a megkülönböztetés nem a jogszabály szövegén, hanem a jogszabálynak tulajdonított értelmezés eredményén alapul.

[33] 2. Az Alkotmánybíróság az alábbiak alapján megállapította, hogy a telekadó fizetési kötelezettség szempontjából homogén csoportba tartoznak a tényleges mezőgazdasági művelés alatt álló belterületi ingatlanok tulajdonosai, így a csoporton belüli megkülönböztetés az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésén alapuló diszkriminációs vizsgálat tárgya lehet. A megkülönböztetés ebben az esetben abban nyilvánulhat meg, hogy a jogszabály általánosan felismert tartalmától eltérően értelmezi a bíróság az adott jogszabályt, feltéve, hogy annak eredményeként olyan következtetésre jut, amelynek helyessége esetén a jogszabályt kellene szükségszerűen alaptörvény-ellenesnek tekinteni.

Az indítványozó álláspontja szerint az előzőekben hivatkozott és a t. Alkotmánybíróságtól származó deklarációk a jelen esetben is irányadóak, mivel az alapul fekvő bírósági eljárásban mindhárom fokon eljáró bíróságok az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőség sérelmét kiváltó magatartást tanúsítottak akkor, amikor a 12/1992. (VI. 26.) NM rendeletet olyan értelmezéssel ruházta fel, amelynek eredményeként megkülönböztetés jött létre egy homogén csoporton belül a nélkül, hogy annak ésszerű, kellő súlyú indoka lenne, azaz önkényesnek minősül, ezért a bírósági döntések alaptörvény-ellenesek.

Az indítványozó ezen állítása tárgyában az alábbi részletes magyarázatot (indokolást) terjeszti elő:

A homogén csoport léte megállapítható az irányadó jogi szabályozás figyelembe vételével:

Az indítványozó álláspontja szerint a 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet 2. § (1) bekezdésében jelzett vérellátó állomással nem rendelkező egészségügyi intézmények részére terápiás céllal történő (a) pont), illetve a vérellátó állomások közötti vér- és vérkészítmény átadás (b) pont), illetve a (3) bekezdés szerinti felhasználó részére történő készítmény átadása esetén (ez történt a perrel érintett esetben is) az egészségügyi intézmények, a vérellátó állomások és a felhasználók homogén csoportot képeznek. Ennek részletes magyarázata az alábbi:

Ahhoz, hogy a vér- és vérkészítmény ellátás rendszerét át tudjuk tekinteni és ez alapján választ kaphassunk a csoportképzés alapjára, az indítványozó álláspontja szerint a perrel érintett jogviszony idején⁴ hatályos jogi szabályozásból kell kiindulni, figyelembe véve az alábbiakban jelzett két szempontrendszert:

⁴ 2009. 06. 03. – 2015. 03. 30.

- i) **Ki veheti át, azaz ki használhatja fel az indítványozó által levett vérből előállított friss fagyasztott plazmát, mint vérkészítményt az e körben kógensnek minősülő jogi szabályozás szerint?**

A perrel érintett első együttműködési megállapodás 2009. június 3. napján történő megkötésekor a „vezér jogszabályként” funkcionáló Eütv. vérellátásra vonatkozó szabályai az irányadóak.

A XIII. fejezet körébe tartozó szabályozás 224., 225. §-a, 227. § (1) bekezdése veendő figyelembe a jogvita elbírálásakor. Ezen jogszabályhelyek az alábbiakat mondják ki:

224. § A vér és a vérkészítmények - ha jogszabály ettől eltérően nem rendelkezik - kereskedelmi forgalomba nem hozhatók.

225. § (1) A gyógyításhoz szükséges vér és vérkészítmények biztosítása körében a vérellátás feladatát képezi

- a) a szükségletek felmérése,*
 - b) a Magyar Vöröskereszttel és más társadalmi szervezetekkel együttműködve a véradások szervezése,*
 - c) a véradók kivizsgálása,*
 - d) a vér levétele terápiás készítmény előállítása céljából,*
 - e) a vérkészítmények előállítása, beszerzése és vizsgálata,*
 - f) a vérkészítmények tárolása és nyilvántartása,*
 - g) a vérkészítmények készletezése,*
 - h) a vérkészítmények ellenőrzése,*
 - i) a vérkészítmények elosztása,*
 - j) a már fel nem használható vér és vérkészítmények megsemmisítése.*
- (2) A vérkészítmények terápiás felhasználása körében a vérellátás feladata*
- a) a vérkészítményre szoruló beteg transzfúziológiai (szerológiai) vizsgálata és az ennek megfelelő vérkészítmény kiválasztása,*
 - b) a vérkészítmény beadásával kapcsolatos egészségügyi tevékenységben való közreműködés, valamint a beadással kapcsolatos szervezeti reakciók kivizsgálása, az erre vonatkozó adatok gyűjtése, értékelése.*
- 227. § (1) A beteg számára az egészségi állapota által szakmailag indokolt minőségű és mennyiségű vérkészítményt biztosítani kell.*

A fentiekből két jelentős következtetés szűrhető le:

- Az egyik az, hogy jogszabály eltérő rendelkezése hiányában **a vér és a vérkészítmény kereskedelmi forgalomba nem hozható.**
- A másik pedig az, hogy **vérellátási feladatnak minősül a 225. § (1) bekezdés i) pontja alapján a vérkészítmények elosztása.**

Ezen két következtetés együttes alkalmazásából pedig egy harmadik szükségszerű következmény adódik, mégpedig az, hogy a vér és vérkészítményt a vérellátást működtető indítványozó közvetlenül adhatja át az elosztási tevékenysége körében a felhasználónak.

Tekintettel arra, hogy a felperes álláspontja szerint nincs és nem is volt olyan jogszabályi rendelkezés, amely eltérne az Eütv. fenti előírásaitól, az állapítható meg, hogy a vérellátást a gyakorlatban működtető Országos Vérellátó Szolgálat⁵ a vér és vérkészítményekkel történő rendelkezés körében csak és kizárólag a rá irányadó jogszabályok felhatalmazása alapján jogosult az Eütv. 225. § (1) bekezdés i) pontja alapján az elosztási tevékenységét végezni.

Meg kell vizsgálnunk tehát, hogy a gyakorlatban ezen elosztási tevékenység milyen cselekvés és eljárásformákat foglalhat magában.

Egyértelműen ide sorolható tevékenységek az alábbiak:

- A vérkészítmény terápiás felhasználása körében a vér, illetve vérkészítmény biztosítása (Eütv. 225. § (1) bekezdés d) pont, (2) bekezdés, 227. § (1) bekezdés)⁶.
- A továbbfeldolgozásra (frakcionálásra) kerülő plazma előállításának koordinálása (OVSZKorm. 5. § (3) bekezdés d) pont)⁷.
- Együttműködés a véralapanyagokat továbbfeldolgozókkal (OVSZKorm. 6. § a) pont)⁸.

Az indítványozó álláspontja szerint az Eütv., illetve az OVSZKorm. fentiek szerint bemutatott előírásai alapján az állapítható meg, hogy a vérellátás feladatköre alá csoportosítható vérkészítmények elosztása alapvetően csak és kizárólag kétirányú lehet, az egyik a közvetlen gyógyászati célra egészségügyi szolgáltatók irányába történő, a másik pedig a véralapanyagok továbbfeldolgozók részére történő átadás. Az a tény, hogy ezen két célcsoport jogosult csak és kizárólag vérkészítményt átvenni az indítványozótól – közöttük – önmagában homogenitást hoz létre.

⁵ Amely a 323/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet (a továbbiakban: **OVSZKorm.**) meghatározásai alapján az OVSZ-ből és regionális vérellátó központokból, illetve területi vérellátókból áll.

⁶ Eütv. 225. § (1) A gyógyításhoz szükséges vér és vérkészítmények biztosítása körében a vérellátás feladatát képezi

d) a vér levétele terápiás készítmény előállítása céljából

(2) A vérkészítmények terápiás felhasználása körében a vérellátás feladata

a) a vérkészítményre szoruló beteg transfúziológiai (szerológiai) vizsgálata és az ennek megfelelő vérkészítmény kiválasztása,

b) a vérkészítmény beadásával kapcsolatos egészségügyi tevékenységben való közreműködés, valamint a beadással kapcsolatos szervezeti reakciók kivizsgálása, az erre vonatkozó adatok gyűjtése, értékelése.

Eütv. 227. § (1) A beteg számára az egészségi állapota által szakmailag indokolt minőségű és mennyiségű vérkészítményt biztosítani kell.

⁷ OVSZKorm. 5. § (3) A regionális vérellátó központ

d) koordinálja a továbbfeldolgozásra (frakcionálásra) kerülő plazma előállítását,

⁸ OVSZKorm. 6. § Az OVSZ feladatai ellátása során

a) együttműködik az egészségügyi intézményekkel, az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálattal, az érintett szakmai kollégiumokkal, a véralapanyagokat továbbfeldolgozókkal, a Magyar Vöröskereszttel, valamint a véradást támogató más civil szervezetekkel,

- ii) A fenti 1. pontban jelzett átvevői (személyi) kör milyen célból veszi át az indítványozótól a nem vitásan⁹ vérkészítménynek minősülő friss fagyasztott plazmát?
- a) Az Eütv. 102. § bekezdése értelmében az egészségügyi ellátás része a gyógyszerellátás, amelynek célja - a külön törvényben foglaltak szerint - biztosítani a gyógyító és megelőző tevékenységhez a gyógyszerek hivatalos jegyzékében szereplő megfelelő minőségű, biztonságos, hatásos és költséghatékony gyógyszereket.

Az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény (a továbbiakban: Gyógytv.) 12. § (1) bekezdése szerint a gyógyszerellátás azon tevékenységek összessége, amely magába foglalja a gyártást, előállítás, tárolást és forgalmazást és amelynek eredményeként a gyógyszer a közvetlen felhasználóhoz eljut.

Az Eütv. 102. §-ból egyértelműen megállapítható, hogy a gyógyszerellátás az egészségügyi ellátás részét képezi, a Gyógytv. 12. § (1) bekezdése pedig a gyógyszerellátás körébe sorolja mindazon tevékenységek összességét, amelyeket az alperes is ellátott, illetve ellát, így értelemszerűen az általa végzett gyógyszergyártási folyamathoz szükséges alapanyag ellátás körébe sorolható volt az a gazdasági aktus, illetve cselekedet, amely abban realizálódott, hogy az alperes az indítványozóval kötött szerződést abból a célból, hogy az indítványozó által levett vérből előállított friss fagyasztott plazmához hozzájusson, és azt gyógyszeralapanyagként használhassa fel.

- b) Nem vitásan az egészségügyi ellátás részét képezi a 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában jelzett azon tevékenység, amelyet olyan egészségügyi intézmény lát el, aki vérellátó állomással nem rendelkezik, és ezért az indítványozótól terápiás célra vesz át készítményt. Következik ez az Eütv. alábbi rendelkezéseiből:

3. § E törvény alkalmazásában

c) *egészségügyi ellátás: a beteg adott egészségi állapotához kapcsolódó egészségügyi tevékenységek összessége;*

e) *egészségügyi szolgáltatás: az egészségügyi államigazgatási szerv által kiadott működési engedély birtokában végezhető egészségügyi tevékenységek összessége, amely az egyén egészségének megőrzése, továbbá a megbetegedések megelőzése, korai felismerése, megállapítása, gyógykezelése, életveszély elhárítása, a megbetegedés következtében kialakult állapot javítása vagy a további állapotromlás megelőzése céljából a beteg vizsgálatára és kezelésére, gondozására, ápolására, egészségügyi rehabilitációjára, a fájdalom és a szenvedés csökkentésére, továbbá a fentiek érdekében a beteg vizsgálati anyagainak feldolgozására irányul, ideértve a gyógyszerekkel, a gyógyászati segédeszközökkel, a gyógyászati ellátásokkal kapcsolatos külön jogszabály szerinti tevékenységet, valamint a mentést és a betegszállítást, a szülészeti ellátást, az emberi reprodukcióra irányuló különleges eljárásokat, a művi meddőtételt, az emberen*

⁹ Az elsőfokú ítéletből is kitűnően e körben a felek már egyező előadást tettek.

végzett orvostudományi kutatásokat, továbbá a halottvizsgálattal, a halottakkal kapcsolatos orvosi eljárásokkal, - ideértve az ehhez kapcsolódó - a halottak szállításával összefüggő külön jogszabály szerinti tevékenységeket is;

(2) Az (1) bekezdésben foglalt alapellátás célja

bd) gyógykezelése, házi ápolása és rehabilitációja a kezelőorvos által javasolt terápiás terv alapján;

98. §

(2) Az ápolás

d) a kezelőorvos által elrendelt terápiás tervben előírt beavatkozások végrehajtását szolgálja,

(3) Az ápolás

a) szerves része a beteg intézeti keretek között végzett egészségügyi ellátásának,

- c) A 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet 2. § (1) bekezdés b) pontjában írt vérellátó állomás önmagában az egészségügyi ellátó rendszer részét képezi (Eütv. 3. § gc) pont).

Fentiekből megállapítható, hogy az Nmr.1 2. § (1) bekezdés a) és b) pont, valamint ott nem nevesített, de az indítványozótól vért, illetve vérkészítményt átvevő és így felhasználó szervezet (jelen esetben az alperes) homogén csoportot képez, mivel mind a három halmazba tartozó szervezet az egészségügyi ellátás résztvevőjeként ezen pozíciójából fakadó és az egészségügyi ellátás részét képező feladata teljesítése érdekében vett, illetve vesz át az indítványozótól vért, illetve vérkészítményt, amely utóbbi keretébe tartozik a friss fagyasztott plazma is.

iii) A homogén csoporton belüli megkülönböztetés fennállása:

Az alapügyben a bíróság által három fokon elbírált jogvita, illetve a jelen eljárás lényegét is az képezi, hogy az a jogszabály értelmezés, amelyet az ügyben eljáró bíróságok magukévá tettek és ez alapján döntöttek el a jogvitát, kiállja-e az alkotmányosság próbáját vagy sem.

Mivel az indítványozó álláspontja szerint az egészségügyi intézmény, a vérellátó állomás és az ezeken kívül eső felhasználó az előzőekben írt csoportképzési elv helyes alkalmazása alapján homogén csoportba tartozónak minősül, úgy a fent jelzett és az ármeghatározásra vonatkozó megkülönböztetés csak és kizárólag abban az esetben nem ütközhet a diszkrimináció tilalmába, amennyiben a megkülönböztetésnek észszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van.

A már hivatkozott és idézett IV/01837/2017. sz. alkotmánybírósági határozat mellett az alábbi alkotmánybírósági döntés bír relevanciával a megkülönböztetés alkalmazása esetén, annak Alaptörvénynek történő megfelelése vonatkozásában:

17/2017. (VII. 18.) AB határozat 30. pont:

„[30] 2.2. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerint „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.” Az Alkotmánybíróság egyenlőséggel kapcsolatos korábbi gyakorlata szerint az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek észszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz nem önkényes {7/2015. (III. 19.) AB határozat, Indokolás [56], 33/2014. (XI. 7.) AB határozat, Indokolás [52]}. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint nem tekinthető alkotmányellenes hátrányos megkülönböztetésnek, ha a jogi szabályozás különböző tulajdonságokkal bíró alanyi körre eltérő rendelkezéseket állapít meg, mert alkotmányellenes megkülönböztetés csak összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – személyi körben lehetséges. „Hátrányos megkülönböztetés akkor áll fenn, ha a szabályozás lényeges eleme tekintetében nem azonos az alanyok elbírálása, jogaik és kötelezettségeik meghatározása. Nem lehet viszont hátrányos megkülönböztetésről beszélni akkor, ha a jogi szabályozás eltérő alanyi körre állapít meg eltérő rendelkezéseket” {26/2013. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [183], 1/2013. (I. 7.) AB határozat, Indokolás [89]}.

Az indítványozó állítja, hogy a 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet akképpen történő értelmezése, amelyet az ügyben eljáró bíróságok alkalmaztak, az árképzésre vonatkozó megkülönböztetés tárgyában nem felel meg azoknak az alkotmányossági kritériumoknak, amelyeket a fent meghatározott döntésekből leszűrhető alkotmánybírósági gyakorlat megkívánt. Ennek okaként az indítványozó az alábbiakat adja elő:

A megkülönböztetés alkalmazására okot adó alkotmányos indok fennállása vizsgálatakor a t. Alkotmánybíróságnak abból kell kiindulnia, hogy a homogén csoportba tartozó vérkészítményt átvevő, azaz felhasználó szervezetek tekintetében az egyik résztvevő esetében (a vérkészítményt közvetlen transzfúziós célból átvevő egészségügyi intézmények) kötelezendően alkalmazandó a jogszabályban meghatározott ár, míg a másik résztvevő esetében (a vérkészítményt gyógyszergyártás céljából átvevő vállalat) ennek mellőzése, azaz a szabad árképzés alkalmazása megfelel-e az ésszerűség és a kellő súlyosság, mint elvárás kívánalmának?

Abban az esetben, amikor a gyógyszergyártó vállalat a jogszabályban meghatározott ár alatti beszerzésre is jogosult (az ügyben eljáró bíróságok az irányadó jogszabályt, azaz a 12/1992. (VI. 26.) NM rendeletet ekképpen értelmezték), ez járhat-e olyan következménnyel – a társadalom tagjai alapvető szükségleteinek figyelembe vételével, ami jelen esetben az egészséghez, illetve az egészségügyi szolgáltatás igénybevételéhez való jogban fejezhető ki – amely az állampolgárok számára ezen alapjog igénybevétele keretében nyújtott egészségügyi szolgáltatások szempontjából pozitívumot jelentenek?

köztük receptköteles termékek is. E két rendszer független egymástól, noha mint látható, vannak átfedések. Ami érthető: az egyiket tisztán szakmai, a másikat azonban szakmai és finansziális szempontok együttesen határozzák meg. (Persze ez sem ilyen egyszerű: a támogatás bizonyos diagnózisok mellett jár az adott készítménynek.)

Vonatkozó jogszabályok: Ebtv., 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet, 41/2007. (IX. 19.) EüM rendelet, 2006. évi XCVIII. törvény.

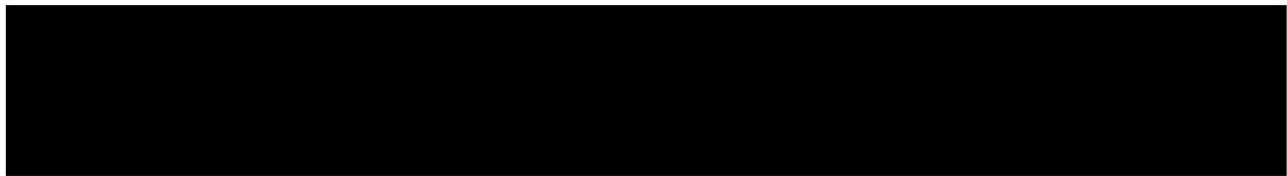
Fentiekből megállapítható, hogy a gyógyszer végleges (tehát a beteg által a gyógyszertárban fizetett összeggel megegyező, ideértve a támogatással érintettet is) ára nincs közvetlen összefüggésben (nem függ tőle) az adott termék kizárólagos vagy egyik alapanyaga beszerzési árának nagyságával, tekintettel arra, hogy a termelési árba történő ezen érték beépítése, illetve figyelembe vétele a gyártó szubjektív akarat-elhatározásán nyugszik. Leegyszerűsítve, abban az esetben, amennyiben a gyártó által felhasznált anyag ténykölsége alacsonyabb, mint a piacon bevett vagy dominánsan alkalmazott költségelem, úgy ez a tény nem jelent automatikusan alacsonyabb fogyasztói árat abban az esetben, amennyiben az anyag tényleges beszerzési, és az aktuális piaci beszerzés ár közötti különbséget a gyártó árrésként alkalmazza, így törekedve a minél magasabb profit elérésére. Emellett a végleges árra hatást gyakorolhat a kis- és nagykereskedő által alkalmazott árrés is.

Ezen megállapítás helyességén az sem változtat, amennyiben egy gyógyszer társadalombiztosítási támogatásban részesül. Ebben az esetben a különbség csak abban áll, hogy a támogatott rész erejéig az egészségbiztosító vagy a költségvetés a finanszírozó.

Hogy ez a jelen esetben sem történt másképp, a KEHI jelentés 32. oldalán történő megállapításon, illetve annak 5. sz. mellékletében található táblázaton alapul.

E szerint „*[redacted] az általa gyártott és Magyarországon forgalomba hozott gyógyszereket a 2008. és 2012. közötti időszakban gyógyszer-nagykereskedők számára, [redacted] illetve a [redacted] részére adta el továbbértékesítési céllal. A [redacted] megnevezésű gyógyszerkészítmények esetében a [redacted] a gyógyszereket az OEP részére értékesítette továbbá közbeszerzési eljárás során kötött szerződések alapján, a többi gyógyszer esetében a nagykereskedők közvetlenül a patikák, illetve kórházak részére értékesítették azokat.*

A GYEMSZI-től kapott adatok szerint a 2008. és 2012. közötti időszakban több gyógyszergyártó társaság¹¹ is rendelkezett forgalomba hozatali engedéllyel olyan gyógyszerek vonatkozásában, amelyek a [redacted] által előállított gyógyszerekhez hasonlóak, hatóanyagtartalmuk azokkal megegyező.

A Hivatal az OEP-től kapott adatok alapján összehasonlította a [REDACTED] által forgalmazott gyógyszerek és a más gyártók által gyártott, hasonló gyógyszerek hazai, a 2013. évre vonatkozó árait. Az összehasonlítás alapján a Hivatal megállapította, hogy a [REDACTED] tartalmazó gyógyszerek esetében a [REDACTED] mellett hasonló gyógyszereket gyártó 4-5 másik cég termékeinek ára 2-3 gyógyszergyártó esetében nem magasabb, hanem szinte teljesen megegyezik a [REDACTED] által gyártott gyógyszerek árával.....

Összegzés a XV. cikk (1) bekezdés vonatkozásában:

Fentiek alapján tehát megállapítható, hogy az alperes annak ellenére, hogy jóval alacsonyabb áron jutott hozzá a friss fagyasztott plazmához, mint vérkészítményhez, mint az azt ugyanilyen gyógyítási céllal felhasználó egészségügyi intézmény, ezen értékkülönbség nem került megjelenítésre, így érvényesítésre a gyógyszer végleges, azaz a felhasználó beteg által megfizetett árban.

Ebből az a következtetés vonható le, hogy sem általánosságban, sem a konkrét esetben nem állapítható meg, hogy a gyógyszergyártó vállalat esetében alkalmazandó (alkalmazható) jogszabályban meghatározott ár alatti értékesítés ténye a gyógyellátás célcsoportját képező betegek esetében költséghatékony lenne, azaz alacsonyabb fogyasztói árat eredményezne. **Ezen következtetés helyessége ahhoz a megállapításhoz vezet, hogy a megkülönböztetés észszerű, kellő súlyú alkotmányos indok hiányában szenved, azaz önkényes, amely tény egyben megvalósítja az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésben tiltott diszkriminációt.**

A jogszabály céljának és a jogalkotói szándéknak a 28. cikk szerinti alkotmányos vizsgálata esetén a bíróságoknak szintén erre a megállapításra kellett volna jutniuk.

Az indítványozó Alaptörvényben rögzített jogai sérelmének sarokpontja a jelen alkotmányjogi panaszban a bíróságok által NMr 1-ként citált, a vér- és vérkészítmény – ellátás egyes szakmai követelményeiről, valamint a vér és vérkészítmények térítési rendjének átmeneti szabályairól szóló 12/1992 (VI. 26.) NM rendelet 1.§ (1) bekezdésének – az indítványozó szerint – helytelen értelmezése. Tény, hogy a hivatkozott jogszabályi hely a rendelet hatályát azokra az egészségügyi intézményekre, intézetekre terjeszti ki, amelyek szervezeti keretében olyan egységek működnek, amelyek a véradók kivizsgálásával és nyilvántartásával, vérvételével, vér és vérkészítmények előállításával, ellenőrzésével és tárolásával foglalkoznak. Kiterjed még a rendelet hatálya a vércsoport szerológiával összefüggésben a betegek részére ellátást biztosító és transzfuziológiai szakkonzíliumot adó szervezetekre (vérellátó állomás).

[REDACTED] hatóanyag tartalmú gyógyszerek esetén a Hivatal nem rendelkezett az összes gyógyszer árára vonatkozó információval, továbbá a különböző gyártók termékei egymástól eltérő hatóanyag tartalmúak, ezért a Hivatal azokat nem tudta összehasonlítani.

A hivatkozott rendelkezés Alperes általi interpretációját az I. és II. fokú perbíróság, valamint a Kúria is magáévá tette. Ennek sommázott lényege az, hogy a friss fagyasztott plazma (FFP) értékesítése során a rendelet hatálya alá tartozó szervezettel, vagy szervezetekkel (vérellátó állomás) kereskedelmi kapcsolatba kerülő piaci szereplőkre nem terjed ki a 2.§ (3) bekezdése. Ezért az ott megállapított térítési díjak (árak) ezekben a jogviszonyokban nem alkalmazandóak, illetve figyelmen kívül hagyhatóak.

Az indítványozó álláspontja szerint ez – a bírósági ítéletek helyességét alátámasztani kívánó – értelmezés nem felel meg az erre irányadó jogszabályokban foglaltaknak sem. Az árak megállapításának metodikája ugyanis értelemszerűen a jogalkotó (jelenleg az Emberi Erőforrások Minisztériuma, korábban jogelődje az akkori kormányzati struktúrában Népjóléti Minisztérium nevet viselő költségvetési fejezet) irányítása és felügyelete alá tartozó szervezetekre (1.§ szerinti vérellátó állomás) terjed ki, ugyanakkor az árak érvényesülése értelemszerűen ki kell, hogy terjedjen a rendelet hatályát a piaci szereplőkre is. Ez világosan kitűnik abból a jogalkotói szándékból is, hogy a térítés rendjének akkori átmeneti szabályait miniszteri rendeletben, tehát jogszabályban állapították meg. Ha a jogalkotó eredeti szándéka az lett volna, hogy az átmeneti szabályok hatálya csak a saját irányítása és felügyelete alatt álló szervekre terjedjen ki, elegendő lett volna a folyamatot az állami irányítás egyéb jogi eszközével, jelen esetben praktikus miniszteri utasítással szabályozni. A miniszter ugyanis az Nmr megalkotásakor hatályos szabályok szerint a jogszabályban meghatározott irányítási jogkörében, a közvetlen irányítása alá tartozó szervek tevékenységét elegendő, ha miniszteri utasítás útján szabályozza. (A jogalkotásról szóló, többször módosított 1987. évi XI. tv. 49. § (1) bekezdés). E körülményből tehát egyértelműen látszik, hogy a jogalkotó cél azonban az volt, hogy a térítési díjak az illetékes miniszter irányítása és felügyelete alatt álló szakmai szervezetek és a piaci szereplők relevanciájában is érvényesüljenek. E célnak megfelelően tehát a folyamat jogszabályban, tehát miniszteri rendeletben lett rögzítve, eleget téve annak az alapvető kodifikációs tételnek, hogy alanyi jogokat és kötelezettségeket érintő tárgyköröket kizárólag jogszabályban lehet szabályozni. Így a norma hatálya – összhangban az Nmr1 megalkotásakor hatályban lévő, a jogalkotásról szóló 1987. XI. tv. 11. § (1) bekezdésével – kiterjed az ország területén a magánszemélyekre és a jogi személyekre egyaránt.

Az indítványozó álláspontja szerint az 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet 1. § (1) bekezdésének jogellenes értelmezése automatikusan vezetett a 2. § (3) bekezdés Alaptörvény-ellenes értelmezéséhez.

A rendelet személyi hatályának leszűkítésével és az ezzel összhangban lévő alperesei interpretáció elfogadásával az I. és II. fokú perbíróság, valamint a Kúria olyan helyzetet teremtett, amely az indítványozó alaptörvényi jogainak sérelméhez vezetett, a jelen alkotmányjogi panaszban részletesen leírt módon.

A per alapjául szolgáló jogszabály bíróság általi értelmezése alaptörvény-ellenes, mert a bíróságok nem végezték el a jogszabály Alaptörvény 28. cikk szerinti értelmezését, az indítványozó számára sem biztosították az érdemi bizonyítás

lehetőségét, azaz, hogy Alaptörvény-konform jogértelmezés alapján a bizonyítási eljárást ténylegesen „végigvigye”.

A fenti bírósági döntések az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogait is sértik.

Az indítványozó, mint központi vérellátó feladata kiemelt az egészségügyben, így kiemelkedően fontos társadalmi feladatot lát el a vérellátás területén, felelős a vérkészítmények nemzeti ellátásáért, kiemelt feladata, hogy az állampolgárok Alaptörvény XVI. cikkében deklarált egészséghez való alapvető jogát biztosítsa a vérellátás keretében a vérellátás megszervezésével, a vérkészítmények (mind labilis, mind nem labilis vérkészítmények) elosztásával. Az FFP, mint vérkészítmény nélkülözhetetlen az egészségügyben, értékesítéséből származó bevételt az egészségügybe kell visszafordítani.

A döntés figyelmen kívül hagyta az indítványozó sajátosságaira tekintettel megfogalmazott jogalkotói célt.

A bíróságok azzal, hogy az Alaptörvény 28. cikkében lefektetett értelmezési követelményeket – amely nem csak egy értelmezést segítő kisegítő szabály - teljesen figyelmen kívül hagyták, és ennek eredményeként – egyben a XV. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon – megfosztották indítványozót az érdemi bizonyítás jogától, megsértették az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikkében deklarált, tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogát

Az Alaptörvény 28. cikkében lefektetett, a bíróságok elé kerülő ügyek elbírálása során az eljáró bíróságokat kötő jogszabályértelmezési elvek nem azt eredményezik, hogy mindenképpen a felperesi kérelemnek helyt adó ítélet felel meg ezeknek a követelményeknek, de a bíróság nem vonhatja meg a peres felek jogát az érdemi bizonyításhoz, nem tekinthet el a jogvitában alkalmazandó jogszabályok Alaptörvény-konform alkalmazásától, az Alaptörvény 28. cikk szerinti értelmezéstől, azaz az nem lehet önkényes.

Az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontja értelmében az alkotmányjogi panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja felül. A bizonyítási eljárás kereteit a bíróságok határozzák meg, a jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak a bizonyítás és az értelmezési tartomány kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor (3198/2013 (X.22.) AB végzés, 22.p.).

Indítványozó tisztában van azzal, hogy az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Önmagukban a rendes bíróságok által elkövetett vélt, vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. (3018/2013 (I.28) AB végzés, indokolás 9.), indítványa nem is erre irányul.

Ugyanakkor az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ugyan a perben a bizonyítás lefolytatása, keretének meghatározása, alkalmazandó jogszabályok értelmezése az eljáró bíróságok feladata, de a bizonyítás, e körben a bíróságot megillető mérlegelési jog keretei meghatározásának, a jogszabályok bíróság általi értelmezésének alapvető korlátja, hogy az megfeleljen az Alaptörvényben foglalt elveknek és ne sértse a peres felek Alaptörvényben biztosított alapvető jogait.

Az indítványozó alkotmányjogi panasza a fent kifejtettek értelmében nem törvényességi, hanem a rendes bíróságok ítéletének alkotmányossági szempontú vizsgálatára irányul. Indítványozó véleménye szerint nem arról van szó, hogy a bíróságok, beleértve a Kúriát nem fogadta el az indítványozó jogi álláspontját, így ezáltal pervesztes fél lett, és nem mint egy négyfokú bírósági fórumként fordul az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó megítélése szerint a bíróságok, beleértve a Kúriát nem biztosították számára az érdemi bizonyítás lefolytatásához való jogát, döntésükkel az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott, a bíróságok irányába kötelezettségként lefektetett jogértelmezési elvekkel szembehelyezkedtek - ami a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-sértésnek minősül -, amely tény kizárta az indítványozó Alaptörvényben biztosított alapjoga érvényesülését.

Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt jogai sérelmét mind formai, mind tartalmi okból állítja, hivatkozással az e körben az Alkotmánybíróság által kialakított – az alábbiakban részletesen bemutatott – joggyakorlatra:

Az Alaptörvény hivatkozott XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan, vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes (6/1998 (III.11.) AB határozat).

A tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye [14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266.].

A tisztességes eljáráshoz való jog több garanciális szabályból áll. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága, a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, a törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és a pártatlanság kívánalma, továbbá az ésszerű határidőn belüli elbírálás követelménye. A szabály de facto nem állapítja meg, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}, (3375/2018 (XII.5.) AB határozat, 31.pont)

Az Alkotmánybíróságnak az alkotmányjogi panasz alapján arról kell döntenie, hogy megfelelnek-e az Alaptörvényből fakadó alkotmányossági követelményeknek azok a bírói határozatok, melyek olyan eljárásban keletkeztek, amelyek az indítványozó szerint a bizonyíték(ok) előterjesztésének lehetőségét nagymértékben indokolás nélkül, észszerőtlenül korlátozták, gyakorlatilag kizárták, mivel a jogszabályokat nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték.

A tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezheti ugyanis olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára többletjogosultságot biztosít vagy őt éppen valamilyen fennálló jogától, vagy jogosultságától fosztja meg, olyan kérdések tekintetében, amelyek érdemben befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét (3375/2018 (XII.5.AB határozat, 35. pont).

A tisztességes bírói eljárásból fakadó elvárás az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

Az Alaptörvény 28. cikke – melyet nem az Alaptörvényben biztosított jognak, hanem a bíróságok számára előírt értelmezési szabálynak tekintünk, melyek a tisztességes bírói eljárás, illetve érdemi jogorvoslat tartalmi oldalát határozzák meg - a jogalkotói cél vizsgálatát elsődleges szempontként határozza meg. A bíróságoknak a jogszabályokat a jogszabály céljára és az Alaptörvényre tekintettel kell értelmeznie. Meghatározza, hogy a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Ezen értelmezési szabályok megtartása csak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt jogokkal összefüggésben vizsgálható. A bírói értelmezési szabály nem független a peres felek Alaptörvényben biztosított jogától.

A jogi norma létének oka és funkciójának lényege az a hatás, amelyet alkalmazása révén a jogalkotó kifejeteni szándékozik. (A Kúria „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírói ítélezésben” Joggyakorlat-elemző Csoportja 2016.El.II.JGY.K.1, Összefoglaló vélemény 56. o.).

A Kúria (továbbá az első és másodfokú bíróság) ezzel szemben – a fent citált határozatokból is kitűnő alaptörvénybeli kötelezettsége ellenére – nem vette figyelembe a jogszabály célját, azt nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, nem vizsgálta az Alaptörvény XV. cikkének fentiekben kifejtettek szerinti érvényesülését, nem vizsgálta a per alapját képező jogszabály józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdasági cél szerinti értelmezését. Ahhoz, hogy a jogalkalmazás alaptörvény-konform legyen, követelmény a 12/1992. (VI. 26.) NM Rendelet céljának megfelelő alaptörvény-konform értelmezése, mely az Alaptörvényben kifejezett elvárás. A jogalkalmazás során figyelemmel kell lenni a jogszabály céljára, az Alaptörvény XV. cikkében deklarált törvény előtti egyenlőség elvére, az ebből levezethető diszkrimináció tilalmára is.

Az Alkotmánybíróság a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatában lefektette, hogy „az Alkotmánybíróság feladatához tartozik annak megválaszolása is, hogy egy adott jogszabály mely jogalkalmazói értelmezése találkozik az Alaptörvényben elismert jogokban rejlő egyes

követelményekkel. Az Alkotmánybíróság az alapjogi követelményrendszer érvényesülését a bírói döntések alkotmányos ellenőrzésén keresztül utolsó belföldi jogi fórumként végső soron maga garantálja.” (22.pont).

A perben alkalmazandó jogszabály értelmezése során nem jutottak érvényre a tisztességes eljárásból fakadó követelmények. Az indítványozó megítélése szerint a bíróságok annak ellenére, hogy az Alaptörvény 28. cikke alapján nem csupán lehetőségük, de Alaptörvényből fakadó kötelezettségük a jogalkotói cél vizsgálata, a jogszabály tartalmának azzal összhangban való megállapítása, a jogszabály céljának, és Alaptörvénnyel való összhangjának figyelembe vételét tudatosan mellőzték. Az alapügyben eljáró bíróságok nem biztosították az indítványozó számára az alkalmazandó jogszabály személyi, tárgyi hatályára vonatkozásában az érdemi bizonyítást, hiszen az elsődleges kereseti kérelem alapját képező jogszabályt Alaptörvénybe ütköző módon értelmezték. Az érdemi bizonyítás biztosításával, a jogalkotói szándék figyelembe vétele esetén a bíróságoknak más jogi következtetésre kellett volna jutniuk. A bizonyítási eljárás, a jogértelmezés önkényes volt, ezzel pedig sérült az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében biztosított alapjoga, amelynek sérelmét az indítványozó formai és tartalmi okból állítja.

Az Alaptörvény 28. cikke ugyan közvetlenül a bíróságok számára fogalmaz meg kötelezettséget a jogszabályok értelmezésére (az nem minősül alapjognak), közvetetten azonban a perben érintett felek Alaptörvényben deklarált jogainak záloga, együttesen az érdemi bizonyítás garantálásával.

Az indítványozó megítélése szerint, az az eljárás, amely figyelmen kívül hagyja a 28. cikk, mint alaptörvényi rendelkezés alkalmazását, és nem biztosítja a peres félnek az érdemi bizonyítást, nem Alaptörvény szerinti bírósági eljárás, így formailag sem tartalmilag nem felel meg a bírósági eljárásnak, az nem tekinthető az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében deklarált tisztességes bírósági eljárásnak, hatékony jogorvoslatnak, így az eljárás során sérült az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjoga. A bíróság ilyen esetben ugyan biztosítja a bírósági eljárást és a jogorvoslatot, de a döntés Alaptörvényt sértő tartalma miatt a peres fél Alaptörvényben biztosított jogai mégis sérülnek, mert a bíróság olyan döntést hoz, amelyet az Alaptörvény rendelkezéseit betartva nem hozhatott volna meg. A fent kifejtettek alapján indítványozó véleménye szerint a bíróságok nem mellőzhetik szabadon az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását, nem foszthatják meg a peres felet az érdemi bizonyításhoz való jogától, az ilyen eljárás nem biztosítja a peres fél Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében biztosított alapjogát.

A bírói döntést érdemben befolyásolta a bírósági jogértelmezés alaptörvény-ellenessége, miután a 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet 2.§ (3) bekezdése, tehát egy olyan rendelkezés esetében mellőzte a bíróság a jogalkotói cél alaptörvény-konform vizsgálatát, amely alapján az indítványozó, mint költségvetési szerv, alapvető társadalmi feladatot meghatározó feladata körében kifejtett tevékenysége során gondoskodik a társadalmi szükségletet kielégítő vérkészítmények biztosításáról (elosztásáról), így indítványozó álláspontja szerint az Abtv. 29. §-a szerinti feltétel mindenképpen fennáll.

Összegzés a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése vonatkozásában:

- 1) az alkotmányjogi panaszban megjelölt bírósági döntések az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt jogait sértik,
- 2) a bírósági döntések azért sértik az indítványozó jogait, mert egyrészt a bíróságok az Alaptörvény 28. cikkének sérelmével nem az Alaptörvénnyel összhangban, nem a jogszabály céljának, nem az Alaptörvény XV. cikkének, és a józan észnek megfelelően értelmezték a jogszabályokat,
- 3) a bírósági döntések nem kizárólag az Alaptörvény 28. cikkét sértették, hanem azzal összefüggésben az indítványozó alapjogát, mivel az indítványozó álláspontja szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való jog ténylegesen csak akkor biztosított, amennyiben a peres eljárás során a bíróság a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikkének figyelembevételével, az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi, és e körben biztosítja a peres fél részére az érdemi bizonyítás lehetőségét, ha nem így jár el, a tisztességes eljárás és hatékony jogorvoslat nem érvényesülhet.

Mindezekre tekintettel az indítványozó álláspontja szerint az alapügyben az Abtv. 29. §-ában foglalt feltétel mindenféleképpen megvalósult.

Az Alkotmánybíróság eljárásának indokoltsága

Az Alkotmánybíróság számos határozatában rögzítette, hogy a testület az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében tehát alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik.

Az indítványból egyértelműen kitűnik, hogy az indítványozó nem csak azt állítja, hogy téves jogértelmezésen alapuló téves bírósági döntés született, hanem kifejezetten az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseinek megsértését kifogásolja, az ítéletek alaptörvény-ellenességét állítja.

Az indítványozó álláspontja szerint a hivatkozott bírósági döntések alaptörvény-ellenesek, mert a bíróságok azok meghozatalakor mellőzték a jogvita elbírálása szempontjából irányadónak (perdöntőnek) tekinthető jogszabály céljának alaptörvény-konform vizsgálatát és nem biztosították indítványozónak az érdemi bizonyítás lehetőségét, és ezáltal sérült az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való alkotmányos alapjoga.

Ebből következően az Alkotmánybíróság, amikor azt vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése átlépte-e az alkotmányos kereteket, és a bíróság által meghatározott bizonyítás megfosztotta-e az indítványozót a tényleges bizonyítás lehetőségétől, nem a rendes bíróságok

hatáskörét veszi át, nem válik negyed fokú bírósággá, hanem az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése d) pont alapján, mint az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésében deklarált feladata megvalósításaként a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, biztosítja a bíróságok tevékenységének alkotmányos kereteit.

Indítványozó alkotmányjogi panasza a fent kifejtettek értelmében nem törvényességi, hanem a rendes bíróságok ítéletének alkotmányossági szempontú vizsgálatára irányul. Az Abtv. 27.§ alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára tekintettel alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Annak megállapítása, hogy az indítványozó az érdemi bizonyítás lehetőségétől meg lett fosztva – a bírósági eljárás formai követelményei megsértésével – és az Alaptörvény 28. cikk megsértése útján a tartalmi követelményeknek sem felelt meg, ezért az nem volt tisztességes bírósági eljárás, és nem volt biztosított a hatékony jogorvoslat, tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik.

Az Alaptörvény 28. cikk „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe vennie. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Ezen Alaptörvényből származtatható értelmezési kötelezettség sérelmére történő indítványozói hivatkozás alaposágát az alábbi, az indítványozó véleménye szerint irányadónak tekinthető alkotmánybírósági határozatokban deklarált elvek is alátámasztják:

- Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában lefektette, hogy „önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. (24. pont.)” A hatékony jogvédelem azonban előfeltételezi, hogy a bírói döntés tartalmilag megfelel az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak.
- A 30/2014 (IX.30.) AB határozatában az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy „az Alkotmánybíróság feladatai ott kezdődnek, ahol a jogszabályok bírósági jogértelmezéssel kibontott tartalmának Alaptörvénnyel való összhangjáról kell döntenet.” Azon követelményt, hogy a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni, az Alaptörvény 28. cikke rögzíti, így

ezen követelmény érvényesülését az egyes bírósági döntésekben az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni.

- Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában – kifejezetten az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontján és az Abtv. 27. §-án alapuló hatáskörével összefüggésben – megerősítette a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát, és megállapította, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó – az Alkotmánybíróság által korábbi gyakorlatában kimunkált – alkotmányos követelmények nemcsak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthetők (Indokolás [27]) (3375/2018 (XII.5. AB határozat, 29. pont).
- Az Alkotmánybíróság a 3/2015. (II. 2.) AB határozatban kinyilvánította, hogy „a bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányossági panasz (Abtv.) 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény ellenes (18.pont).”
- „A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv.27.§) az egyéni jogvédelem mellett, és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is (3/2015. (II.2.) AB határozat), indokolás (18). Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e.” (23/2018 (XII.28.) AB határozat, 24.pont.) „Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírói eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” (23/2018 (XII.28.) AB határozat, 26.pont.)
- „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Ennek keretében vizsgálja, hogy a bírói döntésben alkalmazott jogértelmezés megfelel-e az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak, vagyis hogy az eljáró bíróság a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok

céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte-e, abból a feltételezésből kiindulva, hogy a jogszabályok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” (24/2020. (X. 15.) AB határozat, 21.pont)

Az indítványozó kérelme annak vizsgálatára irányul, hogy az ügyben eljáró bíróságok a 12/1992. (VI. 26.) NM rendelet 2.§ (3) bekezdésének értelmezése során eleget tett-e az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési követelménynek, e vonatkozásban alappal fosztotta-e meg az indítványozót az érdemi bizonyítás lehetőségétől, és így nem sérült-e az indítványozó tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való joga.

Összegzés a 28. cikk vonatkozásában:

Az Alaptörvény 28. cikkének közvetlen címzettjei a bíróságok, a bírósági értelmezési szabály nem független a peres felek Alaptörvényben deklarált alapjogaitól, a tisztességes bírósági eljárás és érdemi jogorvoslat tartalmi oldalát határozzák meg. A 28. cikkből lehet levezetni, hogy egy perben alkalmazandó jogszabályt a bíróság milyen alkotmányos követelményeknek megfelelően köteles alkalmazni. A bírói jogértelmezés lényegi korlátja, hogy annak meg kell felelni az Alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési alapelveknek, az Alaptörvénnyel összhangban való értelmezésnek, így az Alaptörvény 28. cikk megsértésével történő jogszabályértelmezés önmagában is, de együttesen az indítványozó érdemi bizonyításának effektíve ellehetetlenítése útján mindenképpen elvezet az Alaptörvényben biztosított alapjogok, jelen alkotmányjogi panasz tekintetében – többek között – az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga sérelméhez. Tisztességes bírósági eljárásról és érdemi jogorvoslatról csak akkor beszélhetünk, amennyiben a bíróság biztosítja eljárásában az érdemi bizonyítást és a jogalkotó által elfogadott jogot annak céljára figyelemmel, és az Alaptörvényben foglaltak megtartásával értelmezi.

Az indítványozó – a jelen panasz beadványban részletesen kifejtett okokra és indokokra tekintettel – állítja tehát, hogy a hivatkozott bírósági döntések sértik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését (a 28. cikk értelmezési főszabályába ütköző bíróság általi jogszabály értelmezés okán), valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

II.5. Az indítvány befogadása feltételei fennálltára vonatkozó indokolás (Abtv. 52. § (4) bekezdés)

Az indítványozó az alkotmányjogi panasz törvény által előírt befogadhatósági szempontok vonatkozásában az alábbi fejezetben felsorolja azon tartalmi elemeket, amelyeknek az Abtv. alapján szerepelnie kell az indítványban. Mindenegybes tartalmi elem vonatkozásában jelzi, hogy beadványa mely pontjában található az erre vonatkozó állítás, kivéve azokat, amelyek vonatkozásában az adott tartalmi elem megjelenítését követően teszi meg érdemi előadását.

- Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírói döntést követő 60 napon belül kerül benyújtásra [Abtv. 30. § (1) bekezdés].
Panasz beadvány I.5. pont.

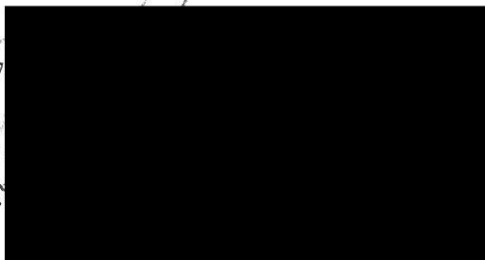
- Az indítvány tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)* pont].
Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontján keresztül érvényesülendő Abtv. 27. § (1) bekezdés, panasz beadvány I. rész.
- Az indítvány tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pont].
Panasz beadvány II.4. pont.
- Az indítvány tartalmazza az Alkotmánybíróság által az indítványozó szerint vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c)* pont].
Panasz beadvány fejrész, illetve I.1. pont.
- Az indítvány tartalmazza az Alaptörvény megsértett rendelkezését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *d)* pont].
Panasz beadvány I.1. és II.4. pont.
- Az indítvány tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pont].
Panasz beadvány II.4. pont.
- Az indítvány tartalmaz kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *f)* pont].
Panasz beadvány I.1. pont.
- Az indítvány megfelel annak a tartalmi feltételnek, mely szerint – az indítványozó állítása alapján – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be [Abtv. 27. § *a)* pont].
Panasz beadvány I.6. és II.4. pont.
- Az indítvány megfelel annak a tartalmi feltételnek, mely szerint az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [Abtv. 27. § *b)* pont].
Panasz beadvány I.4. pont.
- Az indítványozó jogosultnak tekinthető [Abtv. 51. § (1) bekezdés].
Panasz beadvány I.3. pont.
- Az indítványozó érintettnek tekinthető (Abtv. 27. §).
Az indítványozó a I.1. pontban jelzett bírósági eljárásokban felperes, tehát fél volt.
Panasz beadvány I.5. pont.

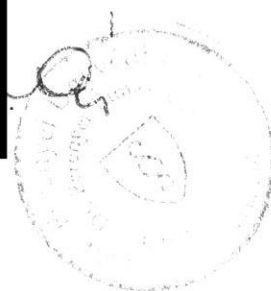
- Az indítvány felveti annak lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség esete áll fenn, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésről van szó (Abtv. 29. §).

A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség esete áll fenn a II.4. pontban részletesen kifejtettek szerint.

Az indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésére tekintettel nyilatkozatot tesz az adatai kezelése tárgyában, amely szerint nem járul hozzá azok közzétételéhez.

Budapest, 2020. december 17.

indítványozó
képviseli: Dr. Perényei Tamás ügyvéd

Mellékletek (Abtv. 52. § (6) bekezdés):

- M/1.: ügyvédi meghatalmazás,
- M/2.: Fővárosi Törvényszék 37.G.41670//2019/10. sz. ítélete,
- M/3.: Fővárosi Ítélőtábla 14.Gf.40.172/2020/6. sz. jogerős ítélete,
- M/4.: Kúria Pfv.VI.20875/2020/4. számú ítélete,
- M/5.: KEHI jelentés, annak mellékleteivel,
- M/6.: az NMr1. 2009. június 3. napi szövegállapota